

paa nogen anden Maade kan fyldestgøre dette Krav, end netop ved at tillægge dem et Beløb af Statens Indtægter, der stige i samme Forhold, som disse stigende Statsindtægter vokse. Og hvad enten man vil sætte som her foreslaaet „svarende til 7½ pCt. af Indførselstolden“, eller man vil sætte f. Eks. 5 pCt. af Indtægterne paa Finanslovens § 5, de samlede indirekte Afgifter, vil man jo kunde gøre akkurat de samme Indvendinger. Det forekommer mig at være en meget underlig og mærkelig Betragtning den, at fordi man gav Kommunerne en Del af disse voksende Statsindtægter, skulde det blive umuligt at reformere disse paagældende Skattelove, medens Rigsdagen ikke vil tage i Betænkning at gøre det af Hensyn til selve Statskassens Forhold. Nej, det som vilde sætte en Bom for en Toldreform, det vil være ikke det, at man benyttede Toldindtægterne til Maalestok, men det, at man overhovedet har givet saa store Beløb til Kommunerne, at Statskassen ikke nu i den nærmeste Tid taaler nogen yderligere Afgang i sine Indtægter. Og det var jo netop det, som den ærede Folketingsmand for Odense Amts 1ste Valokreds (Scavenius) gjorde gældende i Folketinget under Forhandlingen om Skattekommissionens Forslag, at disse Forslag vilde sætte en Bom for en Toldreform i lange Tider, fordi de lagde i den Grad Beslag paa Statens Indtægter, at der ikke kunde blive Tale om nogen Toldreform, som vilde bringe nogen yderligere Afgang i Statsindtægterne. Og jeg maa bestemt hævde, at for saa vidt overhovedet en Overførelse til Kommunerne af et større Beløb af Statsindtægterne sætter en Bom for Toldreformen, gælder det akkurat lige saa fuldt om Skattekommissionens Forslag som om Regeringens Forslag. — Jeg erkender nu ikke, at dette sætter en Bom for en Toldrevision, thi en Toldrevision kan jo meget vel finde Sted, uden at det just er Formaalet dermed at bringe en Indtægtsnedgang for Statskassen. Dette er ogsaa kommen ret stærkt frem i det andet Ting. Der kunde altsaa meget vel finde en Toldrevision Sted, selv om man tog saa meget af Statskassen til Kommunerne, som er foreslaaet henholdsvis af Skattekommissionen og af Regeringen. Men hvad jeg ganske bestemt maa gøre gældende, er, at hvad enten man gaar til det ene eller til det andet af disse Forslag, kan man ikke derefter komme til en Toldrevision, som medfører en yderligere væsentlig Nedgang af Statsindtægterne. Naar jeg overhovedet

er gaaet til her at foreslaa et Statstilskud til Kommunerne af 2¼ Mill. Kr., er det, som jeg tidligere har udtalt, fordi jeg i saa Henseende har følt mig noget bunden ved mine Forgængeres Stilling til denne Sag, fordi der af dem er stillet i Udsigt, at man nok kunde afse af Statskassen et Beløb af omtrent 2¼ Mill. Kr., men udtrykkeligt under den Forudsætning, at dette var, hvad man kunde afse til den hele samlede Reform, baade af de direkte og de indirekte Skatter. Og det blev jo udtrykkeligt udtalt af Finansminister Lüttichau, saaledes, at foruden de 782,000 Kr., som Regeringen gik ud fra, vilde blive Tabet for Statskassen ved de direkte Skattelove, kunde man gaa til en Nedgang af 1½ Mill. Kr. paa Toldloven. Naar jeg nu er gaaet til det samlede Beløb af 2¼ Mill. Kr., uagtet Toldloven ikke foreligger, saa er Grunden den, at jeg har ment, efter hvad der kom frem i Folketinget i forrige Samling fra mange af de Talere, som indtog den mest fremtrædende Stilling i Tinget, at ogsaa Folketinget var kommen til den Erkendelse, at den Lettelse, som Forbrugerne faa ved en Nedsættelse af Toldindtægterne, let bliver mere eller mindre illusorisk, og at den svinder bort paa Vejen til Forbrugerne.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Linier fra enkelte af de paagældende Talere. Folketingsmanden for Nykøbing paa Falster (R. Claussen) sagde saaledes Sp. 2290: „Sagen er jo den, at de Nedsættelser, der foreslaas paa Toldloven, egentlig ikke i væsentlig Grad komme Forbrugerne til gode. Det er nemlig saa smaa Nedsættelser, at mange Forbrugere slet ikke kunne faa Del deri, naar det skal tilføres dem i Haandsalg. Det bliver saaledes Mellemandlerne og andre næringsdrivende, der tjene derved“. Den samme Betragtning gjorde han senere gældende ved en anden Lejlighed; der gentager han ganske den samme Betragtning, kun med lidt andre og snarere lidt stærkere Ord Sp. 3827—28. Sp. 3853 udvikler det ærede Medlem for Køge (Alberti) lige over for Folketingsmanden for Slagelse (Køedt), at alle disse forskellige Nedsættelser, som der tales saa meget om, i Virkeligheden betød meget lidt, særlig for Landbruget. Det ærede Medlem siger: „Ved Siden deraf kan jeg ikke tilbageholde den Betragtning, at der i hvert Tilfælde er mange Landbrugere, som ville lide derigennem, at Kultolden hæves.“ Han anførte først, at Ophævelsen af Kultolden overhovedet ikke vilde komme Land-